

fen fremtræder som den sædvanlige. Derhos har man, naar et formeligt Udkast til Reparition skal affattes og fremlægges, troet at maatte forlange Fristen hertil, forsaavidt Skifteretten bestaar af flere Medlemmer, hvorved fornemlig er taget Hensyn til Forholdene i Kjøbenhavn.

Forslagene Nr. 43 og 44 gaa ud paa at rette to indløbne Skriv- eller Trykfeil.

De af et Mindretal under Nr. 46 og 63 stillede Forslag gaa ud paa at indføre den Bestemmelse, at Arvingerne, naar Arv og Gjæld er vedgaaet eller de selv skifte, efter Boets Deling hæfte solidarisk for al Gjæld, hvad enten denne er krævet før eller først kræves efter Boets Slutning. Med Hensyn til Begrundelsen af disse Forslag henvises til Landstingsudvalgets Betænkning.

Endringsforslaget Nr. 47 tilsigter kun at gjøre det klart, at Tilføjelsen i dette Tilfælde kan ske paa samme Maade som efter §§ 14 og 23.

Med Hensyn til Endringsforslaget Nr. 48 bemærkes, at det dels ikke er ganske rigtig, at § 19 i Forordningen 21de Mai 1845 bortfalder, da det 1ste Punktum i den i hvert Fald vedbliver at gjælde, og dels synes der ikke at være Grund til særlig at omtale Ophævelsen af dette Lovbud, naar Lovforslaget i Dyrigt ikke indlader sig paa at nævne de ældre Bestemmelser, der ophæves.

Forslaget Nr. 49 tilsigter kun at tydeliggjøre, hvad der formentlig allerede er Lovforslagets Tanke, nemlig at det kun er med Hensyn til Arvingerne efter Loven, at der i Reglen intet Bevis vil være at kræve for de faktiske Forhold, hvorpaa Arveretten grundes.

Endringsforslaget Nr. 52 er foranlediget ved, at man udtrykkelig vil betegne, at den Paa-gjældende i dette særegne Tilfælde anses som den, der overtager Boet med de andre Arvinger og altsaa bliver ansvarlig for Gjælden, uagtet han ikke har skattet og valtet med Boet.

Endringsforslaget Nr. 55 til § 74 tilsigter en Redaktionsændring, hvorved man undgaar at nævne Præsten som den, hos hvem Skifteretten fortrinnsvis skulde søge Oplysning i det i Paragrafen omtalte Tilfælde.

Flerallet finder det mest stemmende med Forholdets Natur, at Sagens Indbringelse for Skifteretten (§ 75) knyttes til den Betingelse, at Parterne ere enige derom, hvorhos det findes rettest udtrykkelig at foreskrive, at der i saadanne Tilfælde skal magles Forlig af Skifteretten. Her-til sigter Forslaget Nr. 57.

Endringsforslaget Nr. 58 til § 76 er kun en Redaktionsforbedring, hvorved det gjøres mere klart, hvad det er for Tilfælde, som Paragrafen handler om.

Flerallets Forslag Nr. 59 til § 77 gaar ud paa, at Skifterettens Samtykke udrøves, for at der overhovedet kan gives en Umyndig Udlæg

i Bærdipapirer, idet man heri ser en Betyggelse for den Umyndiges Lærv.

Endringsforslaget Nr. 62 til samme Paragraf er foranlediget ved, at der, saavidt vides, ikke udenfor Kjøbenhavn findes nogen Hjemmel for, at Skifteertrakter skulle skrives paa stemplet Papir.

Forslaget Nr. 64 gaar kun ud paa at udtale en Regel, der allerede maa siges at ligge i Lovforslagets Tanke.

Flerallets Forslag Nr. 65 til § 87 er foranlediget ved, at man ønsker at beholde den gjældende Praxis, hvorefter Meddelelsen af Oprensingsbevillinger i den foreskrevne Tid ikke er en Bevillingsfag, men en simpel Gebyrsfag, saa at Bevillingen uden videre udleveres, naar Betalingen derfor erlagges.

Endringsforslaget Nr. 66 tilsigter at undgaa en Henvisning til en Bestemmelse, der kun findes trykt i Kollegialtidenden, og derimod at optage Indholdet deraf — med enkelte væsentlige Ændringer — her i Loven.

Endringsforslaget Nr. 68 er begrundet i Ønsket om at undgaa en Henvendelse til Amtet i et Tilfælde, hvor efter Sagens Natur Skifteretten med sit Kjenndskab til de personlige Forhold er bedre skiftet til at være den afgjørende Myndighed. Ved at give en saadan Forfæst, der efter sin Ordlyd ogsaa sigter til det i Justitsministeriets Cirkulære 1ste November 1861 omhandlede Tilfælde, at en Arving er fraværende og derfor ikke selv kan erklære sig, vil man ikke alene være i god Overensstemmelse med § 10 i Lov 26de Mai 1868, der henlagde Afgivelsen af Umyndighedsbreveter — en meget betydningsfuld Dyrighedsforanstaltning — fra Amtet til Skifteretten, men tillige slutte sig til den Bestræbelse, der overhovedet i den senere Lovgivning, navnlig ogsaa paa andre Steder i det foreliggende Lovforslag, fremtræder for at henlægge en Afgjørelse til den Myndighed, som bedst er istand til at træffe den og derfor ogsaa helst maa have Ansvar for den. Naar Forslaget ikke medtager Kjøbenhavn, er dette netop begrundet i, at man her efter de stedlige Forhold vistnok maa sige, at Overpræsidenten er mere skiftet til at træffe Afgjørelsen end Skiftekommissionen. At Skifterettens Afgjørelse af den fremsatte Begjæring dog maa kunne paaantes for Amtet og Justitsministeriet, stemmer med almindelige Grundsætninger og bør formentlig udtrykkelig udtales.

Forslaget Nr. 59 til § 91 er kun en Rettelser, hvorved Tanken i Bestemmelsen bliver tydeligere udtalt.

Som ovenfor med Hensyn til Forslagene Nr. 38, 61 og 67 bemærket, gaar Udvalget ud fra den Forudsætning, at dette Lovforslag vil blive Lov samtidigt med det andet Folkethinget forelagte Lovforslag om Betaling for de til Skifte-